

На руди, вакли овчици. —
Христо на аги думаше,
На аги, на чорбаджии:
— Слушайте, аги Сливненски,
И вие, градски кехаи!
Съсъ Златка борба не бива,
Че Златка вардятъ селяни,
Турцитъ съсъ пишовитъ,
Българи съсъ кривацитъ.
Хайдете да се съберемъ,
При Равна-рѣка да идемъ,
Веселба да си направимъ
И Златка да си убиемъ. —
Па стана Христо, отиде
При Златка чорбаджията,
И на Златка си думаше:
— Златко ле, чорбаджо ле,
Пратили сж ме агитъ,
Агитъ, чорбаджиитъ,
Съ калеска да те калесамъ
Да дойдешъ на веселие
При Равна-рѣка студена. —
Златко на Христа говори:
— Иди поздрави агитъ,
Агитъ, чорбаджиитъ, —
Азъ ща при Равна да дойда,
Веселба да се веселимъ. —
Събрали сж се агитъ,
Агитъ, чорбаджиитъ —
Златко чорбаджи между тѣхъ, —
Да пиятъ, да се веселятъ.
Христо душмани приготви
Вовъ тая гора зелена,
Вовъ дълбокитъ долове,
При студенитъ извори;
Та па се викна, провикна:
— О леле варе до Бога,
Хайдуци щатъ ни затриятъ! —
Тогазъ сж пушки пукнали
И ми сж Златка убили.

Тая пѣсенъ се пѣе и до днесъ.

Мой баща бѣше горски човѣкъ — овчаръ
и козаръ. Богатството му бѣше срѣдно. Когато
ми се изпълниха дванайсетъ годинъ, то баща ми